

EDINOST

Glasiilo Slovenskega političnega društva za Primorsko

sv. edinstvo je moč.

«EDINOST» izhaja 2 krat na teden vsako sredo in saboto o poludne. Cena za vse leto je 6 gl., za polu leta 3 gl., za četrt leta 1 gl. 50 kr. — Posamezne številke se dobivajo pri opravištvu in v trafikah v Trstu po 5 kr., v Gorli in v Ajdovščini po 6 kr. — Naročnice, reklamacije in inserate prejema Opravištvu, via Torrente, «Neva tiskarna».

Vsi dopisi se pošiljajo Uredništvu «via Torrente» «Nuova Tipografia»; vsak mora biti frankiran. Rokopisi brez posebne vrednosti se ne vračajo. — Inserati (razne vrste naznana in poslanice) se zaračunijo po pogodbi — prav cenó; pri kratkih oglasih z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 kr.

Državni zbor,

kakor se sliši, sklence se koncem marta t. l., sedanjim držav. poslancem mine z istim dnevom mandat in vlada v aprilu ali maju razpiše uže nove volitve, pri katerih bode letos posebno ognjevitó, kar se da soditi po predhodnih dejanjih, posebno Velikovemcev. Italijanski prosti narod politiko primerja kravi, in kaj hoče to reči, to umeje tudi naš narod. Posebno ostudna pa postane vsa politika, ako je tako brezsramna, kakor je ona naših Velikonemcev.

Ko se je začela razpravljati postava o kongruji, ali o plačah duhovščini, o katerej postavi smo mi uže parkrat pisali, vznenadili so ti Velikonemci ves svet s tem, da so se za postavo bolj gorko začeli potezati, nego vlada in desnica držav. zbora sama; ker je vlada izrekla, da ne more vseh naredb te postave uže letos izvršiti, ampak v treh letih, bili so Velikonemci prvi, ki so jeli kričati: «Uboga duhovščina, zakaj bi morala ona toliko časa čakati, precej naj se začne izplačevanje v zmislu nove postave».

Kakor znano se je dotična sprememba postave tudi sprejela in nastala je zaradi tega neka diferenca mej vlado in državnozbornsko večino, katera diferenca pa se skoraj gotovo poravnava najbrže še predno se razide držav. zbor.

Kaka grda hinavščina je pač zadevno postopanje Velikonemcev! Stranka, katera je za časa glasovitega Mühlfelda na vse mogoče in nemogoče načine prizadevala si, da bi katoliško cerkev ponižala pod židovski Sanhe-

drin; stranka, ki je proklicavala kakor največo državno modrost brezverstvo; stranka, katera ni mogla najti grdih besed zadosti, da bi ž njimi oblatila katoliško duhovščino: ta stranka kaj naglo pretaka krokodilske solzo zaradi iste duhovščine, ona pritiska na srce ta imenitni stan in kriči v svet, da vlada in desnica zadosti ne skrbiti za ta stan, kateremu je treba precej pomagati. O ti nesramno farizejstvo!

Uprav židovski značaj kaže tako drzno postopanje, kajti tolike nesramnosti ni zmožen noben narod, nego le židje, iz katerih so se izcimili uže v starem veku glasoviti farizeji in kateri so tudi še denes v stanu hliniti prijateljstvo onim, katerim kopljejo jamo.

Iz tega se vidi, kako je židovski značaj uže impregniral velikonemško stranko. Ali i nad židi sanimi se maščuje to požidanje nekega dela človeškega društva.

Ko je prišla v držav. zboru na vrsto nova postava o pristojbinah, takrat so se Velikonemcem, ki se še nikoli niso brigali za male posestnike in obrtnike, ti zadnji začeli tako smiliti, da je na priliko dr. Russ predlagal, naj se nekatere ostrine iz postave odpravijo, naj se ima poseben obzir na male ljudi, ali naj se močno obdači borska.

Te dni je tudi glasoviti Schönerer poprijel se Russovega menjenja in predlagal, naj izdela odsek za pristojbinsko postavo posebno postavo, s katero naj bi se vsi borsni opravki močno obdačili. Predlog je bil sicer zavržen z malo večino, a levica je zanj kompaktno glasovala.

njena. Mati se je prestrašila tega in tako tudi drugi, ali kaj je to pomagalo! Nezavednost greha ne dela! — Počasi se je navadila hoditi tudi pred naša vrata, posebno kedar jo je glad silil; ali kakor dela zdaj, jednako je delala tudi takrat; prišla je, stopila k steni in družega nič. Ali moja žena — takrat je bila še deklica — dala jej je brzo kaj jediti; molče je vzela in pobegnola v les. Kedar grem v les in jo srečam, pomolim jej kruha, vzame ga; ako bi pa hotel ž njo govoriti, uteče in vzame ničesar. Cvetice posebno ljubi; ako nema šopka v roci, ima ga v nedrih, če pa vidi kako dete, ali če kam pride, razdá jih. Ali vé kaj dela, komu je to jasno? Sam bi rad vedel, kaj se v njenej glavi godi, pa kdo to odkrije, ona — težko kdaj!

Ko je imela Marija s Tonetom svatbo in so se peljali k poroki na Črno goro, prišla je k hiši Viktorice. — Bog vé, ali po naključju, ali je o tem slišala. Imela je v roci cvetice, ko je prišla pred prag, raztresla jih je po dvoru. Mati se je spustila v jok, prinesla jej kolačev in kar so dobrega imeli, ali ona se je obrnola in zbežala.

Oče j. zaradi tega močno žaloval; imel jo je rad. Tretje leto je umrl. Jaz sem bil takrat v vasi. Tone in njegova žena sta jokala in prašala me, ali nisem videl Viktorice. Radi bi jo bili priveli v hišo, ali vedeli niso, kako. Oče ni mogel umreti in vsi so sodili, da mu ona dušo zadržuje. Šel sem v les iskat je, in mislil sem jej to povedati, naj uže umé ali ne. Sedela je pod jelami, jaz grem mimo nje, kakor ne bi bilo nič. In da je ne bi splašil, govorim: «Viktorica, tvoj oče umira, pojdi, pojdi domov.»

Ako se pomisli, da bi bili s takim davkom židje najbolj zadeti, ker baš oni so prvi borzijanci, ako se nadalje pomisli, da so bili baš ti čifutski borzijanci največa zaslomba nekdanje ustavovernej, zdaj velikonemške stranki, ne more se pač logično in pošteno misleči človek načuditi takim strašnim poskokom.

Tista stranka, ki je izraz poudjenja in sovraštva za vse, kar diši po sv. Križu, tista stranka se zdaj poteza za katoliško duhovščino in se protivi borski, pravemu templu vseh židov in požidenih čestilcev zlatega teleta! Ein Schauspiel für Götter!

Postava o pristojbinah bode sicer sprejeta in Velikonemci bodo skušali ves odium, kateri sploh more ustvariti mej državljani vsaktera nova davščina, zvrtni na desnico; ali i borska ne bode izvzeta iz te postave, in svet se lahko osve dočipri tej priliki, kaka sredstva rabi vtoplajajoča se, nemoralna stranka v namen, da bi pred volitvami preslepila volilce.

Koliko hinavščine še pri tej priliki spravijo na dan možje više izobraženosti, katere pa je prislepila strast in umazana dobičkarija na tak način, da jih ni niti strah pred smešnostjo, in vendar je najhujši udarec za politično stranko, ako postane smešna. (Konec prih.)

Politični pregled.

Notranje dežele.

Cesarica je 25. t. m. odpotovala v Amsterdam, kder ostane dalj časa.

Cesarjevič Rudolf s visoko svojo soprogo je na svojem popotovanju 25. t. m. popo-

Ona se za to ni zmenila, kakor ne bi bila slišala; mislil sem si, vse je zastoj, in šel sem to v vas poročat. Še sem na pragu z Marijo govoril, ko zakliče nek poselec: «Viktorica gre zares na vrt!»

«Tone, poklič kumo in skrijte se, da je ne splašimo!» rekla je Marija in šla na vrt.

Kmalu je molče pripeljala v izbo Viktorice. Igrala se je s trobenticami, in ni od njih obrnola krasnih, pa motnih črnih oči. Marija jo je peljala kakor sl-po miš. V izbi je bilo vse tiho. Na jednej strani postelje je klečala mati, pri nogah jedini sin; stari je imel roko na prsih sklenene, oči proti nebu obrnene, bojeval se je z smrtjo. Marija je privela Viktorico k postelji; umirajoči se je ozrl po vseh in razlilo se mu je po lici nebeško veselje. Hotel je roko vzdignoti, ali ni mogel. Viktorica je morebiti mislila, da kaj hoče, dela mu je v roko trobentica. Še jedenkrat se je umirajoči na-njo ozrl, vzdahnil — in dušo pustil. Prinesla mu je srečno zadnjo uro. Mati je začela plakati, in ko je Viktorica slišala toliko glasov, strmé se je ozrla in planola skozi durí. —

Ne vem, ali je bila potem še kdaj v rojstvenej hiši svojeje. Teh petnajst let, kar tukaj v lesu prebiva, slišal sem jo le jedenkrat govoriti. Tega do smrti ne pozabim. Šel sem proti mostu; po cesti so peljali grajski hlapci drva, črez loko vidim ští Zlatoglavca. To je bil grajski pisar, deklice so mu dale ta priimek, ker si nemškega njegovega imena niso mogle v glavo vtisniti, in ker je imel zelo lepe vlasé, dolge, zlate harve. Bil je Nemeec. Šel je črez loko, in ker je bilo vroče, odkril se je in šel gologlav.

ludne prišel v Lakromo, kder ga je sprejel dalmatinski deželni namestnik baron Ivanović. 26. t. m. zjutraj je ogledal Dubrovnik, potem pa se odpeljal v Kotor.

V Kotor je prišel cesarjevič 26. t. m. popoldne, kder je bil slovesno in sijajno sprejet. Prišel ga je pozdravit tudi črnogorski knez z sijajnim spremstvom, vsi njegovi spremljevalci so imeli avstrijske ređe; cesarjevič je kneza, njegovo spremstvo in več odličnih oseb na obed povabil; proti sedmej uri zvečer pa je izpred Kotora odpotoval.

Gosposka zbornica državnega zbora je imela 24. t. m. prvo sejo po odmoru. Pričujoči so bili vsi cerkveni knezi. Načelnik se je z sožaljenjem spominjal umrlih udov Auersperg, Scrinzi, Chodziebrodski in Kalersfeld in naznanil cesaričino zahvalo za čestitanje k njenemu godu. Potem se je čitalo več zakonskih predlog, mej drugimi predloga o kongruji, ki se je izročila v pretres in poročilo odseku 15 udov. Pri razpravi brodarstvene poročbe s Francosko je omenjal Kuefstein raztoče vznemirjenje, ki se je vzbudilo v sled povišanja carine na Nemškem in Francoskem. Govornik je izrekel željo, naj bi se z naredbami, h katerim utegne biti prisiljena vlada v sled tega povišanja, ne omaje trgovinska pogodba s Francosko, katere sklenitev je prizadela toliko težav, ker bi potem avstrijsko-ogerski izvoz zadel na velike večletne nevarnosti. Poročevalec Neuman je odobral to priporočilo ter obžaloval, da mu o povišanju carine ni bilo nič znano pred razpravo zakona, da bi se bil mogel na to ozirati. Trgovinska pogodba ima pri vsem tem velike koristi, zato priporoča, naj se sprejme, kar se je tudi zgodilo. Drugi predmeti dnevnega reda so se sprejeli brez ugovora. — 25. t. m. je gosposka zbornica sprejela predrugečbe obrtniškega reda, kakor jih je sklenola poslanska zbornica.

Avstrijsko-ogerska carinska konferenca

Zdaj kaj naglo, kakor bi bila iz neba pala, treščila je od nekodi Viktorica vanj, vrgla se mu v vlasé, začela ga trgati in pestiti, kakor bi bil možiček iz medene potice. Nemeec kriči iz vsega grla, jaz tečem z brda, ali Viktorica je le strahovito divjala, grizla ga v roke, in vsa razjarjena na vse grlo kričala: «Zdaj te imam v pestéh, ti gad, ti vrag! Jaz te raztrgam! Kam si dal mojega mladeniča, ti vrag! vrag, nazaj mi ga daj!» in tako je besnela, da je obrhnela, da je ni bilo umeti. Nemeec je ni umel, bil je ves omamljen. In midva ne bi bila ž njo nič opravila, da ni bilo hlapcev. Ko so videli to ravanje, pritekli so na loko, in še le zdaj smo jej ubozeza pisarja iz rok iztrgali. Ko smo jo pa hoteli prijeti, iztrgala se nam je z vso močjo, pobegnola v les in letelo je iz lesa na nas kamenje in proklinjanje, da so se oblaki tresli. Potem je nisem videl mnogo dni.

Nemeec je od tega zbolel in Viktorice se tako bal, da je kraj zapustil. Deklice so se mu posmehovale, ali kaj za to? Kdor uide, ostane na dobičku, tudi brez njega bo polje rodilo. Tožilo se nam ni še za njim.

No zdaj, babica, imate vso povest o Viktorici, kakor sem jo slišal nekaj od pokojne kovačice, nekaj od Marije. Kaj se je sicer zgodilo, kdo to vé, ali moralo se je zlo goditi, in kdor ima to dušo na vesti, težko nosi!

Babica si je obrisala solzno lice in rekla s prijaznim nasmehom: «Lepa hvala vam, naj vam povest dobro dé. To se mora reči, da umeje kum pripovedovati kakor pismouk, človek bi ga poslušal in poslušal in zraven pozabil, da je solnce za gorami.» Pri teh besedah je pokazala babica

PODLISTEK.

Viktorica.

(Odlomek iz «Babice».)

(Konec.)

Neko noč sem stal na preži na pogorju nad Starim beliščem; mesec je svetil, kakor bi bil dan. Tu vidim iti Viktorico iz lesa. Roke je imela pod prsi sklenene, glavo pripogneno in tekla je tako lahko, da se mi je zdelo, da se zemlje ne dotika. Tekla je iz lesa naravnost proti jezju. Uže popreje sem jo mnogokrat videl na vodi, ali na brdu pod velikim dobom, in zdaj mi tudi to ni bilo veliko mari. Ko sem pa dobro pogledal, videl sem, da je nekaj v vodo vrgla in slišal sem je tako divje se zasmijati, da so se mi vlasje vzdigali. Moj pes je začel grozno tuliti. Jaz sem groze trepetal. Viktorica pa je potem na bruno sela in pela; umel nisem nobene besede, ali napev je jednak pesni, s katero matere otroke vapavajo:

Aja, tutaja,
Dete sladkó,
Angel iz raja
Zibal te bó —
Aja, tutaja!

Pesen je tako žalostno donela, da sem se zaradi tesnobe težko na mestu držal. Dve uri je sela in pela. In od te dobe je vsak večer do noči na jezju in vedno poje to pesen. Zjutraj sem to povedal svojemu starcu, in ta je precej uzanol, kaj je v vodo vrgla — in tako je tudi bilo. Ko smo jo zopet videli, bila je uže prome-

se je 24. pričela na Dunaji, da se posvetuje o naredbah, ki so potrebne vsled povziranja carine na Francoskem in Nemškem.

Obrtniški odsek je naročil poročevalcu knezu Alojziju Liechtensteinu, naj sestavi poročilo o zakonu glede zavarovanja delavcev v primerljajih ponesrečenja, poslancu Bilinskemu pa, naj sestavi poročilo o zakonu glede zavarovanja delavcev v primerljajih boleznih.

Proračunski odsek je brez promembe sprejel vladino predlogo glede podpore po vremenskih nezgodah zadetih prebivalcev na doljem Avstrijskem, Moravskem in Sleskem.

V poslanskih zbornici državnega zbora je 25. t. m. predložila vlada več načrtov glede postranskih železnic v Galiciji, postranske železnice iz Ljubljane v Kamnik, glede oproščanja kolekovanja prošenj za ženitev. Poslanec Neuber je predlagal, naj se zniža užitnina na Dunaji, da bo enolika, kakor v drugih mestnih občinah. Predlog poslanca Richterja, naj se zviša carina na žito, izročil se je odseku za narodno gospodarstvo. Sprejel se je potem v drugem in tretjem čitanju zakonski načrt glede podaljšanja izjemnega stanu v kotorskem okrožju in Chlumeckijev predlog zahtevan oprostitev davka in pristojbin vzajemnih delavskih družb.

Poslanca Wiesenburg in Menger sta interpellirala ministerskega načelnika za stran zboljšanja plač diurnistov, Schönebergerjev predlog, naj se odseku za pristojbine naroči, da v 14 dneh predloži zbornici načrt o borsnem davku, padel je z 161 glasovi proti 131. — Včeraj je bila zopet seja.

V železniškem odseku državnega zbora je bil 26. t. m. predlog poslanca Schönebergerja, naj se vzdrži severna železnica, zavržen in sklenil se je z 17 glasovi proti 15 prestop v podrobno razpravo.

Na novo zopet izvoljeni dunajski mestni župan Uhl se je 26. t. m. poklonil cesarju ter zahvalil za potrjenje; na to mu je cesar odgovoril, da nikoli ne odtegne milosti mestu Dunaju; vedno mu je naklonjal svoje varstvo, ter ga mu bode tudi v prihodnje. Potem je cesar popraščeval o raznih mestnih zadevah.

Vnanje dežele.

Nemška vlada je prepovedala uvoz prešičev iz Avstrije na Nemško, da se tja ne zaнесе bolezen na rivicu in parkljah.

Kongokonferenca je imela 26. t. m. zadnjo sejo; knez Bismark je v svojem govoru naglašal pomirljivi duh, v katerem so se vršile razprave in rekel, da je nova država ob reki Kongo dragocena podsomba za obstoj konferenčnega dela, za katero se je v cesarjevem imenu vsem poslancem

senco, ki se je v izbi delala in odložila vreteno.

«Le malo potrpite, da perutnini naspem zrnja, da vas morem črez brdo spremiti,» prosi lovčica, in babica je rada počakala.

«In tudi jaz pojdem do mosta z vami, moram še v les,» reče lovec, vstajaje izza mize.

Lovčica je hitela po zrnja, in kmalu se je zasljal na dvoru glasen klic: «na put, put, put, put!» in perutnina se je od vseh strani zgrižala. Najpreje je priletela truma vrabcev, kakor da bi jih bil kdo klical. Lovčica je rekla: «No, vi ste najpridnejši!» ali vrabci se za to še zmečili niso.

Babica je stala na pragu in držala otroke pri sebi, da ne bi plašili perutnine, katero je ona z velikim veseljem gledala. Koliko je bilo tu drobnjave! Bile so sive gosi z goščeti, race z račeti, črne turške race, krasne kokoši domače odreje in tirčke na visocih nogah, čopaste z velikim grebenom. Pavi, pegatke, pure s puranom, ki je havdral in se vozil, kakor bi bilo na njem kdo vé kaj, golobje, domači in čopasti. Vse to se je steklo, skakalo za zrnjem, stopalo si na noge, drug je skakal črez družega, ali spodlezel ali prelezel, kder se je dalo, in vrabci, ti vlačugarji, ko so imeli polne želodce, skakali so črez bedaste gosi in race. Blizo so sedeli domači zajčki, privajena verica je gledala otroke s kostanja in kakor kodeljo rep k višku držala. Na plotu je sedela mačka in s poželjivimi očmi vrabcev prežala. Srna se je dala od Barbike po glavi česati, psi pa so tihó okoli otrok sedeli, ker je imela lovčica šibo v roci. Ko pa se je črni pe-

zahvalil. Launay se je v imenu poslancev zahvalil Bismarku ter poudarjal velike Bismarkove zasluge za vspehe pri konferenci. Bismark je naznanil, da je mejnarodna družba ob Kongu sprejela sklepe konference. Potem se je podpisala pogodba v 14 primerkih.

Belgiški kralj je pisal Bismarku pismo, v katerem se mu zahvaljuje za velike zasluge, katere si je pridobil s sklicanjem konference za civilizacijo Afrike.

Italija v Afriki uže kri preliva. Iz Masavaha se poroča, da se je 14 italijanskih vojakov upalo predaleč od mesta; domači prebivalci so jih napali i do zadnjega posekali.

V angleški zgornji zbornici je 24. t. m. Granville izjavil, da je angleška vlada na prašanje italijanske vlade odgovorila, da bi moral turški sultan zopet zasesti tiste luke v rudečem morji, katerih Egipčani ne morejo držati. Angleška vlada je sultanu svetovala, naj nekoliko luk zasede. Če hoče Italija katero luko zasedeti, mora se o tem dogovoriti s Turčijo. Angleška pa o teh stvarih od sebe odvrta vsako odgovornost, ker Turčija ni sluhala sveta, naj nekoliko luk zasede.

Is Rima se poroča, da se je italijanska vlada obrnola na turško, da jej da oblast, zasesti nekoliko luk v rudečem morju.

V angleški poslanski zbornici je Northcote podal preulog, naj se vladi izreče nezaupnica zaradi neugodne zunanje politike, in zdaj je v parlamentu razprava v tem predlogu, ki se pa skoraj gotovo zavrzé.

Is Afganistana se poroča, da Rusi prodirajo proti Heratu. Angleška vlada pa je v parlamentu izjavila, da to ni resnično in Gladstone je pristavil, da se angleška vlada prizadeva, določiti afganistansko mejo; drugih pojasnil pa ne more dati, ker so zdaj o tem dogovori z Rusijo. Mi menimo, da čas ni več daleč, ko se Rus in Anglež v obraz pogledata na mejah Indije.

V Tonkinu so Francozje doslej potopili 12 kitajskih vojnih ladij, na katerih je bilo 1672 mož in 89 kanonov.

DOPISI.

Iz Trsta, 26. februarja. — Ivanska dekleta so zaslovela po svetu vsled njihovega poštenega vedenja in navdušenja za narodno petje, da malo katera tako. In res vsa čast gre tem deklicam, ki se trudijo, da se izobrazujejo v svojem petju, in se s tem ogibljuje italijanskemu petju. Sramota pa onim deklicam, ki še danes prepevajo, ali ne prepevajo, ampak rujeve ove surove laške pesni, ki se ne pristujejo niti možkim, tem manj pa ženskim. Paziti hočem na vsak način na to, da

telin pognal za gosko, ki mu je kljunila zrno izpred njega, in je goska tekla mimo Hektorja, ni se mogel več držati in hlapnol je po njej.

«Lejte gal!» kričala je gospodinja, «starega osla, kako se hoče igrati! Tu imaš pameti!» in švignola je po njem.

Hektor se je kazni sramoval pred mlajšimi svojimi tovarši in vlek se s prihuljeno glavjo v vežo. Babica pa je rekla: «Da bi bil le sin holji od očeta!» Hektor je bil oče Sultanu, ki je babici toliko krasnih rac podavil.

Perutnina je bila nakrmljena in spravljala se je na gredí. Otroci so dobili od Franca in Berte krasnih pavjih peres, lovčica je dala babici jajec od tirolek, vzela Anico v naročje, lovec je vzel puško na rame, poklical Hektorja in odšli so iz prijazne hiše. Tudi srna je šla z njimi kakor psiček.

Pod gričem je rekla lovčica vsem lahko noč. Vrnola se z otroki, na mostu je podal gospod lovec babici zagorelo desnico in šel v les. Jožek je dolgo za njim gledal in rekel Barbiki: «Ko bodem jaz malo večji, pojdem z lovcem in hodil bodem tudi na prežo.»

«Ali morali bi s teboj še koga poslati, ker se bojiš gorske žene in divjega moža?» posmijala se je Barbika.

«I kaj pa ti véš, togoti se Jožek; ako bodem večji, ne bodem se bal!»

In babica, gredé mimo jeza, ozrla se je na mahoviti panj in zamišljena v Viktorico vzdahnola: «Uboga deklica!»

brez usmiljenja proglasim tiste, katere bi v kateri koli vasi Italijanske grde pesmi pele, da se bodo zavedne vasi iz nevednih ali morda celo iz hudobije nevednih norčevalce.

Sram me je bilo, ko sem pred malo dnevi čul na petoku Sovransču med sv. Ivanom in Lonjerom domača dekleta italijanske pesmi peti. Za danes jim ne rečem nič drugega, nego pomislijo naj dobro, kaj delajo. Pevkam od »Zore« pa kličem: živelja zavedna dekleta od sv. Ivana. Ve ste kras in čast vse naše okolice.

V Trstu 16. febr. (Istrani nočejo biti Slovenci). Kupčevalec »Peter Ban« iz Sežane je prišel 13. februarja t. l. proti 3. uri popoldne z 12 volovi v Buje, tu izroči gospodarju te vole, kateri so bili prepeljani v hlev g. Sapolato. Spremljevalec, koji mu je hlev pokazal, naznanil mu mej potjo, da bodo imeli jutri bal v hiši, koja stoji prav na konci proti Viživadi, in mu reče, naj gre pogledat, kako lepo je okrašena in z iredentarskimi barvami in zastavami preprežena.

Ta gre res gledat to iredentarsko okrašenje. Ko pa to garibaldinsko okrasje ogleda, reče na glas: »Živio Slovenci!« Na to »Živio Slovenci« pride proti njemu nek iredentarski škric in mu reče: »Pei suo Živio Slovenski lo facio arrestare dei polizai e lo faccio serare.«

Jaz prašam, ali nismo mi Kranjci in Istrani Slovenci? Kdaj po istrskem obrežju iredentarstvo poneha in se po nekdanjih slovenskih tleh zopet naša beseda oglasi?

Oj, skrita gnezda na slovanskih obalah jadranskega morja, da vas strela popali!

Iz Škedenje 24. febr. (Izv. dop). Zadnji teden je tukaj umrl nam dobrotljivi gospod Fran Markjori, imovit mož, kteri je imel veliko posestvo blizo petroljevih magazinov na Turkovci. Mož ni bil strankarsk, rad je govoril slovensko, če prav je pogosto žensko prekrstil v možkega, ali možkega v žensko, rad je ubogim pomagal in mi Škedenjci mu moramo hvaležni biti še zdaj, ko nam ga mati črna zemlja krije. V svojej mladosti je kupčeval s živino in bil podjeten mesar, pozneje, ko je obnmgogel, največ se je bavil z umetelnimi ognji, bil je v tem oziru strokovnjak, ali ne le to, tudi v slikarstvu je imel neko zaslugo, v godbi na harpo mu je bil malokdo kos, ribariti je pa znal tako, da je celo takrat, ko so najstareji in najspretniji ribiči brez plena na kraj prišli, vselej velike nenavadne ribe vlovil, tudi lovec je bil izvrsten, s kratka, kamor koli se je obrnil z svojo nadarjenostjo in vstrajnostjo, povsod je jako dobro vspel.

Ni še leto, kar se je v Škedenji osnovalo važno, dolgo željeno in jako potrebno pevsko društvo »Slovanska Vila«. V začetku je bilo veliko udov k temu društvu pristopilo, takó, da se nisem mogel naučiti tolikej navdušenosti in zanimanju, ali vendar moram grajati one, kateri bi bili morali največ truditi se za to društvo in se kot delujoči udje vpisati, ker ti so uže pred leti hrepneli po takem društvu in na njih želje se je osnovalo, a zdaj so najhujši nasprotniki prav temu društvu. Je li morda to društvo povod kakemu spridenju, kakemu žaljenju svoje vere, ali nasprotno kakej osebi?

Je li to društvo sramota vasi ali kakemu v vasi, da se zabranjuje vstop k njemu? Koor postane ud kakega društva, katerega pravila vlada potrdi, se li kakemu zameri? ali ne more tak spolnovati dolžnosti do Boga, do cerkve, in do svojih cerkvenih in posvetnih oblastnikov? Kadar se človek učí spoznavati svoj rod, blažiti svoj čut, spoštovati sebe in svojega bližnjega, ni li vreden podpore?

Okoli trideset let je, kar se je petje v naši vasi začelo razvijati, sosebno narodno petje, vsa čast za to gre velezašlužnemu učitelju g. Čenčurju. Škedenja je žela vedno in povsod čast in v Škedenji tudi omenjeni gospod učitelj. In danes, ko bi mogla slava glede petja na najvišjo stopinjo dospeti vsled ustanovitve pevskega društva »Slov. Vila«, danes se to od vplivne strani zanika.

Kadar 30—40 zgubljenih ovčic po vseh krčmah v igrah, plesih rasaja, koliko božjega žaljenja se godi. Kadar pa 30—40 tovarišev skupaj lepo ubrano v veselji in ljubezni mej seboj pod nadzorstvom izmeje sebe izbranega moža zapoje, koliko preprirov, kletvine in sploh nemoralnosti in pohujšanja se odstrani.

Naj bi dotičniki to dobro premislili in uvidijo, da z nasprotovanjem pevskemu društvu v Škedenji sami proti sebi delujejo. Skupno delujmo in Vi, Vilaši, nestrastite se, delujte srčno za svojo stvar, najtežje ste uže prebili. Vplivni gospodje pa naj prvi pomagajo, da se doseže lepa sloga.

Ne mislim s tem hojskati na nikoga. le to pravim, da v društvu Vila ni Cikorjašev, katere bi moralo iztrebiti vsako slovansko društvo, ker Cikorjaš je Judež.

Rodoljub.

Iz Lokve na Krasu 20. febr. Sprejmi, draga Edinost, ta le odgovor na dopis iz Lokve o cerkvenem petju v št. 13 Edinosti t. l.

V prvej vrsti moram povedati, da je to, kar se tiče o spremembi novih i starih pevcev, sama pravca neistina, pa tudi vse hvalizanje, glede petja v cerkvi o zadnjih božičnih praznikih, kajti uže dalj časa ni bilo tako slabega petja v naši cerkvi kakor prav iste dni.

Res je, da pevci ne morejo biti vedno eni in isti, torej jih je treba nadomeščavati z mladimi močmi, to pa tudi vsakdo ve, da ni vsak za petje ustvarjen, kakor tudi g. dopisnik ni, ki o petji umeje toliko, kolikor zajec na boben; saj uže stara narodna slovanska pesem poje: Lisica je lajala, volk pa je tihil, medved, ki je zraven stal, pa se jima je čudil.

G. dopisnik se jezi, da so stari pevci začeli zopet peti v cerkvi, ker je on, ki o cerkvenem petju ukazuje, njemu i njegovej gardi cerkveno petje prepovedal, in še celo temu se je hotel ustavljeti, ker mu morda diše oni beliči, katere cerkveno oskrbnitvo pevcem o velikih praznikih podaruje.

Konečno pa pokličem lahko vso seseko na pričo in prašam, kdaj je bilo lepše petje v naši cerkvi, nego takrat, dokler so stari pevci pod vodstvom bivšega učitelja, gosp. Avgusta Praprotnika peli, takrat ko je ta gospod začel cerkveno petje pri nas učiti, ni bilo ni orgelj ni družih instrumentov v cerkvi, vendar je ta učitelj pevce, če tudi stare, tako dobro v petji izveščal, da so lahko brez skrbi nastopili, kajti peli so natančno po sekiricah.

Gospodu dopisniku pa priporočam, naj v prihodnje le resnico in pošteno piše, sicer njega in onega, ki se za njegovo kopito skriva, z imenom objavimo.

Vas, mlade pevce, pa pozdravlja Resnicoljubni pevec.

S Krasu 19. februarja. — V letošnjem predpustu je bilo na Slovenskem mnogo živahnih, dobro obiskovanih i podučljivih veselí. Tudi Kraševci so se mej tem čvrsto gibali, kajti osnovalo se je pred nekoliko dnevi bralno društvo v Komnu i kmetijsko — v Dutovljah; katerima dal Bog življenje, rast in razcvet. Poslednje je priredilo v dan 8. februarja prav lepo veselico, katera je bila od več stotin živahnih Kraševcev obiskana. Čast delujočemu odboru za tako lep večer, kajti vse točke dnevnega sporeda so se vršile točno i pohvalno, a posebno igra »Nemški ne znajo« bila je naidušena i odmevala je naidušenost občinstva.

Tako smo rajali predpustom v najlepšem redu, a stopivšim v zveličani post je treba: treznim biti, oprezno hoditi, premišljeno govoriti i doprinašati dela usmiljenja. Taka prilžnost se ponuja vsak dan, kajti več prosjakov domačih i tujev pohaja na Kras trkat i prosit božjega dara. Kedo ne bi pomolil drobnjaka ubožnemu trpinu, ki okoli tava, da si uteši telesno silo. A dandenes postava zabranjuje beračenje i nalaga občinam svoje ubožne prekrbovati. Posamnim občinam je to težavno, da celo nemože, kar jasno priča množina pohajajočih prosjakov. Ubožci pa morajo tudi živeti, i naravno je, da ako ne dobe v domačej občini potrebščin, gredo od vasi do vasi in dalje.

Meščanje oskrbujejo svoje uboge v ubožnicah i s tem zabranjujejo prosjaštvo*). Vidi se, da dokler se tudi za deželane ne napravijo ubožnice, ne zabrani se prosjaštvo. V ovake zavode bi se potem le »pravilni« ubožci odpošiljali, drugi pa odstranjevali, kakor so v prvej kategoriji, tako zvaní »nobel« berači, ki se dandenes skrivajo pod beraško palico, proseči: jajca, zabele, denarja, ali pa le kar zaužijejo; ako se jim ne zadovolji, strašije osamelo ženstvo, prilično tudi česa vzamejo ter oblastnjim sitnosti i kmetom škode napravljajo. Tako prosjaštvo bi trebalo omejiti.

Iz Brd dne 24. februarja 1885. Ker se nihče ne oglasi, hočem Vam pa jaz pisati. Naš neutrudljivi »Slov. jez.« je priredil pod predsedništvom predč. gospoda Andreja Znidarčiča vikarja v Gradnem dne 11. t. m. v krasno i okusno odičenih prostorih vriega rodoljuba in gostoljubnega gospoda Blaža Šfilgoja veleposestnika v Dernovku pri Biljani, lep in prijeten zabavni večer, ki pa je dobil bolj in bolj obraz velike narodne veselice. Gostoljubni g. Šfilgoj je prepustil društvu v prvem nadstropju dve lepi in prostorni sobani in sicer prva se je odločila za banket, druga pa za »preljubo veselje«. Vrhu tega ste bili še dve stranski sobi društvu v porabo odkazani. Prostorí so bili krasno odičeni in vse le v čisto slovanskem duhu, čisto naravno je, da podobne presvitle cesarske hiše so povsod prvo mesto zase-

*) Žal, da je tudi v mestih mnogo neprekrbenih ubožcev, ki hodijo od hiše do hiše. Uredn.

dale. Nad vrati druge dvorane je stal iz lovorik napravljeni napis: »Slovenski jez«.

Uže opoldne 11. t. m. so jeli v Drnovku pokati možnarji. Okoli pol 6 ure večer se je videlo pa ljudstvo od vseh strani v Drnovk hiteli in ko se je nekoliko zmrzalo mej pokanjem možnarjev, razsvetljena je bila okolica z različnimi umetelnimi ognji. Naznanjeni spored se je začel z uvodom »Napreje«, katero je domači oršester kaj dobro igral, na to so se točke vršile, kakor je bilo v programu naznanjeno. Podpredsednik Anton Jakončič je govoril o boleznih vina in je osobito našteval uzroke, ki dajo povod različnim boleznim; učitelj iz Višnjevka, g. Anton Bele, imel je lep šaljav govor o posih. Pevci iz Biljane pod vodstvom znanega rodoljuba g. Jože Mariniča so dobro peli in osobito mešani zbori in Kocijančičev venček so posebno ugajali.

Banketa se je udeležilo nad 120 oseb različitega stanu iz Brd in poleg domače in bližnje čest. duhovščine nas je počastili se svojo navzočnostjo naddavkar iz Gorice gospod Leopold žl. Furlani se svojo družino.

Omeniti moram, da pri banketu je bilo mnogo in raznih napitnic, in tudi govorilo se je mnogo, osobito o toliko željenej česti iz Gunjača do Plavi takozvani skoz Gradec, a ni bilo mej nami onega, kateri bi nam bil lahko dal potrebno pojasnila, in tako je — da tudi vsako veselje ima svojo žalost! Ko uže v takih in enakih zadevah debatiramo, zapoje možki zbor cesarsko pesem, vse umolkne in mi smo našo avstrijsko himno stoji poslušali, a komaj so pevci utegnoli dokončati, uže je zaorilo iz vseh grl trikratno »živio« na cesarja in njegovo družino.

Po končanem banketu je bila tombola s tremi smešnimi dobitki.

Res pravo veselje je bilo za vsacega narodnjaka, videti toliko priprostega ljudstva zbranega skupaj, brez nikakega nereda, temveč vsakdo se je dostojno, lepo in omikano vedel. Smelo rečem, da »Slov. jez« je lahko ponosen na to veselico, ki lahko drugim v izgled služi. Le da bi nam kmalo zopet kaj enacega napravili.

Po končanem tomboli se je začelo »preljubo veselje«, ki je trajalo do 7. ure zjutraj. Mi smo menenja, da bi »Sloven. jez« večkrat dajal svojim udom takove večere in da bi na ta način nekakovo oviral javne plesne, kder se mladina demoralizuje, kvarti zdravje in prazni po nepotrebnem žep. Plesa sicer nihče ne odpravi, a skrb naša naj bo tedaj, da se bo mladina pri plesih mikala, nikakor pa ne pohujševala in pačila zdravje.

Anonimus

Domače in razne vesti.

Preskušnje za župnike. Te dni so se vršile v kancelariji v. č. škofjskega ordinariata v Trstu preskušnje, izpiti pismeni in ustmeni iz vseh teologičnih predmetov za farne službe, po prijeten dovoljenju sta se podvrkla tem preskušnjam dva gospoda, Ljudevit Vodopivec, duhovni pomočnik in katehet Dolinski, in Franjo Teran, oskrbnik Tinjanski; oha sta za take službe aprobirana, potrjena.

Pogreb rajneke gospe Trnovčeve v Sežani bil je včeraj popoludne kaj slovesen in sijajen; od vseh strani, iz Trsta, celo iz Istre, z Notranjskega zapazili smo mnogo pogrebcev, kaj pa še le a Krasa; mnogo županov, duhovnov, učiteljev iz vseh kraških vasi smo videli, vsega skupaj je šlo za pogrebom gotovo nad 600 odličnih ljudi, za Sežano uže ogromno število. Na rakev so sorodniki in prijatelji položili 22 prekrasnih vencev s pomenljivimi napismi, s kratkimi, ta pogreb je bil sijajen dokaz, kako priljubljeni sti rodbini Mankoč in Trnovčev v Trstu in daleč na okrog. Omeniti nam je še posebno prekrasnega petja v cerkvi, učiteljski zbor je kaj ganljivo pel »Blagor mu«, pri kateri priliki so se marsikateremu utile solze. Rajnko so prepeljali na pokopališče sv. Ane pri Trstu in položili v rodbinsko rakev Mankočev. Naj v rajni prebiva plemenita duša, zaslužila si je raj, ker bila je na tem svetu uzorna hčl, soproga in mati. Gosp. Trnovčeva pa naj tolažijo dokazi sočutja mnogih njegovih iskrenih spoštovalcev in prijateljev.

Tržaške novosti:

Ušla je od domačih 17letna Franja V. Odnesele je se seboj nekoliko vrednostnih reči. Kam je ušla, to je še neznan.

Zgubil je neke tukajšnje zavarovalničitirjalec svojo denarnico, v kojoj je imel uže več denarja iztirjanega za svojega gospodarja.

Samomor. Skočil je skozi okno družnega nadstropja tukajšnje civilne bolnice 63 letni kuhar na ladajah Sekundus M. doma iz Rumini v Italiji, ter je obležal koj mrtev. Imel je neko nezdravljivo bolezen, radi koje so ga še le pred kakimi 14 dnevi pričeli zdraviti. Vzrok samomora bo de ta bolezen.

Poskus samomora. 52 letni Alojzij Fischer trgovec na Korsu rodoma Madjar skočil je skozi okno v četrtak popoludne iz 4 nadstropja hiše št. 9. na dvorišče z namenom se usmrtili. Nesrečni, ki pravijo, da je v slabih denarnih razmerah, bil je vdovec z dvema nedoraslima otrokoma, se je hudo poškodoval na glavi in na nogah. Otroke prevzela je v varstvo neka prijateljska obitelj.

Nesreče. Tiskarski učenec Peter U. iz Trsta, ki je v izdelovalnici kart v ulici Leo v službi, utaknol je po lastnej neprevidnosti nogo v kolo mašine, tako da si je nogo zlomil. Nesli so ubožčeka v bolnico. — 48letni Ivan Fravzin iz Milj, ki je v Stabilimento tecnico sv. Roka v službi, bil je pri razkladanju lesa zadet od trama tako nesrečno, da je koj mrtev obležal. Nesrečni mož je zapustil 4 nedorasle otroke. Truplo so prenesli v mrtvašnico sv. Justa. — 18letna šivilja C. S. je v ulici Torrente vsled bolezni sv. Valentina napadena pala na tla, ter si nekoliko kozo na glavi razbila. Straža jo je odvedla domov. Komaj eno uro potem jo je v ulici Donadoni zadela ista nesreča, tako, da so jo morali peljati zopet domov. — Nek velicipedist se je predčerašnjem peljal iz Bazovice proti Katinari in je zadel v voz, v kateri je bilo vpreženo par krav. Krave so se ga zbaile in so udrle po hribu navzdol. Mož in žena, ki sta bila v vozu, pala sta iz njega in žena se je na rokah in nogah težko poškodovala.

Ogenj je nastal v prodajalnici Josipa Zagar-ja v ulici Canale št. 2. Delalci so postavili namreč ponev žrjavice pod sodove, kder je olje shranjeno, da ne bi zmrznilo. Ponev je pa bržkone prevrnila mačka in so se uneli zraven ležeči žaklji. Javna straža je zapazila dim ter je alarmirala ognjegasce, ki so ogenj pogasili. Ostalo je brez vse škode.

Policijsko. 24letni sodar Fran B. z Kranjskega je v delalnici ulice Materizza kder je v službi, svojim tovarišem pretil z nožcem. Tovariši so ga zatožili in sedaj si pod ključem kri hladi. — 26letni fakir Ivan B. in 32letni Josip L. oha iz Trsta, razgrajala sta po ulici stare šrange, da jih je morala straža odvesti v zapor. — Prijeli so tudi 20letnega težaka Franeta M. in 24letnega šrevljarija J. R. oha iz Trsta, ker so ju našli v hiši št. 2. ulica tre Cantoni ob 3 in tri četrturi zjutraj speče na stopnicah. V istej hiši je zastavnic, Ker nista vedela povedati, po kaj sta prišla, ju je straža odvedla v varnejši prostor, da bodeta znala čemu sta šla spat v druge hiše. — Nekež dami je bila ukradena v ulici Malcanton denarnica. — F. D. C. iz Klaužeta, A. B. iz Tramonte di Sotlo, in P. B. iz Arzena so prijeli, ker so jako sumnjivi tatvine na A. Rozabianko v znesku 80 frankov v zlatu. — 43letnega točaja Jožefa K. iz Tajana na Ogerskem so prijeli, ker so našli pri njem obleko, ki je bila pred kratkim neke ukradena. — Iz ječe v Koprju sta ušla Dominik C. in Matevž P. ki sta bila zaprta radi tatvine. — Policija je prišla v ulici Riborgo 38letnega ribiča A. F. kojemu je prepovedano po Avstriji hoditi. — Več usmiljenih sester in razgrajavec so zapili. Prve so odposlali domov, drugim pa dali trdo ležišče.

Izpred sodnije. Na 6 let težke poostrene ječe je bil obsodjen 37 letni oženjeni trgovec Th. Mendl, radi golufije. Isti je v vsem skupij ogoljufal razne trgovinske hiše in posamezne osebe za kakih 30000 f. Svoje dni je bil eden najumornnejših sodelovalcev »Triester Zeitung«.

Urednik »Naše Sloge« gosp. prof. Mandič bil je denes enoglasno nekiv spoznan razzaljenja česti glasovitega Cuder-a, kateri ga je tožl. — Cuder mora še plačati troške. — Kadar je občinstvo zaslišalo sodbo, je klicalo »Bravo!«.

Goriške novosti. Za Slovence jako važna vest je gotovo ta, da je najviši sod na Dunaji ovrgel rozsodbo goriške deželne sodnije, po kateri sta bila oproščena glasovita rogovileža in zarotnika proti goriškim Slovincem, A. Fitz in J. Makuc — Obravnava se hode zdaj z nova vršila in upamo, da bode zdaj Slovincem zadoščenje. V Avstriji je še pravica!

Ob beneškej meji v vasi Dolenje je žandarmerija v ponedeljek dne 23. t. m. ustavila nekega Francoza, ki je več žlahtnih sadnih drevesec na to stran skrivaje spravil. Možja je žandarmerija prijela, drevesca je pa županstvu vročila.

»Slovenski jez v Brdih« je odposlal prevzvišenemu in presvetlemu gospodu Josipu, Jurju Strosmajerju biskupu djakovaškemu i sremskemu, njegove svetoosti uzprestolniku, n. c. kr. veličanstva tajnemu svetniku, dr. modroljubja i bogoslovja itd. v Djakovaru tu le adresno:

Prevzvišeni, presvetli vladika!
Jugoslovstvu vzor i dika!
N-prijetni dogodki poslednjih dni, po kojih je bilo užijeno Vaše prevzvišenosti rodoljubno srce, tali so ponižno podpisane mu odboru »Slovenskega jez« povot, da se z najodličnejšim spoštovanjem po-

klanja Vaši presvetli milosti ter Vam odkrije svoje sočutno, hvaležno srce.

Hvala Vam, dobri pastir, za prekrasne, temeljito učene, k nezmotljivi katoliški cerkvi vabeče, razkolništvu luč prižigajoče pastirske liste! V Vaši prevzvišenosti živi duh slovenskih apostolov sv. Cirila i Metoda, duh najboljšega pastirja, ki boče da bode na svetu »en nlev i en pastir«, ki je radi tega dal ukaz: »Učite vse narode« — gotovo tudi slovanske!

Hvala Vam veleudnemu podpiratelju, najmočnejšemu stebri narodne učenosti i umetnosti! Akademija znanosti, vseučilišče i galerija slik v Zagrebu, da molčimo o družih brezbrojnih podporah, spričujejo o veliki, plamteči ljubavi Vaše prevzvišenosti do naroda jugoslovanskega, kojemu hočete odpreti pot do najviše stopnje učenosti i umetnosti, ktere mu pa volkovi i najemniki ne privoščijo.

Hvala Vaši prevzvišenosti tudi zaradi z besedo i z djanjem izkazane ljubezni, do Slovencev! Veselja nam je srce igralo, kedar smo čitali v časnikih v Vaši naklonjenosti do slovenskih zastopnikov, o Vašem krasnem pismu do našega velečenjenega pesnika S. Gregorčiča. Ta uzorna Vaša ljubezen užiga tudi našim srcem enako ljubezen do Vaše prevzvišenosti, katej naj dopade ovi naš izraz hvaležnosti, dasiravno smo premalo učeni zastopniki siromašnih, medju Sočo i Italijo bivajočih, z irredento borečih se stražarjev slovenskih!

Bog daj Vaši prevzvišenosti, za 70 letnico mnogo narodnega veselja i radovanja! Bog ohrani i živi Vas još mnoga leta trpinčenim Jugoslovonom v tolažbo, vodstvo i dika!

Biljana dne 2. svečana 1885.

Odbor

katoliškega političnega narodnega društva »Slovenski jez v Brdih«

Andr. Znidarčič, l. kr. vikar predsednik; Anton Jakončič, l. r. posestnik, podpredsednik; Mihaljko Vuga, l. r. kaplan tajnik; Jože Kožlun, l. r. župan blagajnik; Lovro Juvančič, l. r. župnik, Anton Znidarčič, l. r. župan, Ant. pl. Reja, l. r. posestnik in Janez Bastijančič, l. r. obč. taj. odborniki.

Banka »Slavija« sklenila je v mesecih oktobr, november in december 1884 10.863 novih zavarovanj za 15.852.817 gl. 46 kr. kapitala ter je za to prejela 454.630 gl. 15 kr. zavarovalnine. Denarni promet osrednje blagajnice iznašal je 2.116.300 gl. 48 kr.; v posojilnicah bilo je v tem času naloženih 287.898 gl. 73 kr., na zemljišča pa posojenih 569.738 gl. 98 kr. Za škode plačala je v navedenih treh mesecih 218.934 gl. 5 kr. Gasilne brigadnice dobilo je pet občin. Od 1. januarja do 31. dec. 1884 bilo je v vseh oddelkih na novo sklenenih 65.230 zavarovanj za 74.626.913 gl. 64 kr. kapitala, za kar se je plačalo 1.803.803 gl. 19 kr. zavarovalnin in postranskih plačil. Za škode se je izplačalo 707.089 gl. 76 kr. K samoupravnim društvom oglasilo se je do konca decembra 1884 že 1294 članov, ki so skupno zavarovali 174.397 gl. 12 kr. pokojnin, in za to obvezali se uplačati 683.946 gl. 25 kr. Zastopniški pokojninski fond pomnožil se je do konca l. 1884 na 48.600 gl. 34 kr. v gotovini in efektih.

Nesreče. Avstrijsko-ogerska ladija Venus B., katerej je bil kapitan Sablič, potopila se je 23. m. v hudem viharju na poti iz Liverpoola v Rio Janeiro pri Waterfordu. Utonili so vsi mornarji. — V Gdanskem je po noči 23. t. m. vstal ogenj v nekeji hiši v kateri je stanovalo trinajst rodbin, ogenj se je takoj razširil po stopnicah, da prebivalci niso mogli iz hiše. Ognjegasci so oteli šest oseb z veliko nevarnostjo. mnogo jih je poskakalo skoz okna in štirji se nevarno pobili, trije, en otrok in dva odrasla, pa so zgoreli.

Tržno poročilo.

Kava. — Kupčija mlahova, cene slabše ter se pomikajo nazaj. — Pročalo se je te dni 1800 vreč Rio po f. 43.50 do 62, 400 vreč Santos po f. 50 do 60, Java velja f. 62 do 66, Portorico f. 82 do 96, Ceylon plant. f. 85 do 122.

Sladkor. — To blago je bolj iskano, cene so jako trdne in se počasi; ali konstantno pomikajo više. Prodalo se je te dni 5000 vreč sladkorja po f. 18.75 do 21.50.

Sadje. — Pomeranče, limoni f. 3 do 5.50, roč čil pulješki f. 6.50 do 7, fige v venicah f. 16 do 17, opaša f. 13 do 15, cvebe navadne f. 12 do 14. Elemé f. 23 do 33, Sultanina f. 20 do 35.

Olje. — Malo posla; cene pa pri vsem tem jako trdne. Jedilno f. 42 do 48, namizno f. 68 do 100.

Petrolje. — Denes se dobi to blago uže po f. 9.10; tendenca za še niže cene.

Domači pridelki. — Fižol rudeči f. 10. bohinec f. 11, koks f. 12.50; maslo f. 82 do 85. slaba kupčija.

Speh. — domačo f. 51 do 52, Mast angleška l. f. 50, Ogerska z boletu f. 58, dunajsku z boletu f. 54.

Zito. — slabo obražtano. Prodalo se je nekoliko ruske pšenice po f. 8.50, in nekoliko koruze levantinske f. 6.65.

Les. — dobro obražtan, cene stalne in trdne.

Seno. — dobro konjsko f. 1.25 do 1.60.

Borsno poročilo.

Borsa jako mlahova, kurzi drž. papirjev trdni, drugih papirjev pa slabši.

Dunajska Borsna

dne 27 februarja.

Enotni drž. dolg v bankovcih 83 gl. 50 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 83 » 95 »
Zlata renta 107 » 65 »
5% avst. renta 99 » 40 »
Deinice narodne banke 867 » — »
Kreditne deinice 305 » 25 »
London 10 lir sterlin 124 » 25 »
Napoleon 9 » 79 »
C. kr. cekini 5 » 81 »
100 državnih mark 60 » 50 »

G. Gasparović priredjuje dne 28.

t. m. u prostorijah slavenske čitaonice u Trstu deklamatornu zabavu, kojoj pozivljemo ovim svu gg. članove.

Agencija za posredovanje

u službah i kod stanovanja

E. GEROMINI-JA

priskrbuje službe svake vrste u Avstriji i inozemstvu. Kupuje i prodava kuće, po najugodnijim pogodbami.
Piazza Ponterosso br. 2. l. kat.

Javna zahvala.

Za obilo toplo sočutje koje nam je došlo od mnogih strani povodom smrti našega lekreno ljubljenega ponesrečenega očeta oziroma tasta gospoda

Eduard Josip Vesel-a

zlasti pa za prekrasne, pokojniku darovane vence in mnogobrojni sprevod pri pogrebu izreka vsem globoko čutečo, iskreno zahvalo.

Žalujoča rodbina.

Zahvala.

Natoplejše zahvalo izrekam prečestiti duhovščini, g. učitelju in pevcem za nagrobnicu in vernikom, ki so v tako obilnem številu nenadomestljivo sestro pri pogrebu spremljali in prideneu še prošnju, naj bi se rajnce v molitvah spominjali.

Katinara, 26. februarja 1885.

Ant. Rogač, župnik.

Javna zahvala.

P. n. slavnemu občinstvu, od blizu in daleč prišedšemu, zlasti pa slavnim društvom: »Slavjanska čitalnica tržaška«, »Sokol tržaški«, čitalnica sežanska, podružnica rudečega križa v Sežani, velečestiti duhovščini, vsem županom na Sežanščini in na čelu velicemu županu in starejšinstvu sežanskemu, osobju c. k. kotarskega glavarstva, sodišča, odvetniškega, notarskega in učiteljskega tela, poreznega urada, žandarmerijskega in finančne straže oddelka in železniške postaje v Sežani, finančnega komisarijata na Opčinah, dvorne kobilarne v Lipici, pevcem, slavnima uredništvoima: »Edinosti« in »Naše Sloge« in vsem družim sorodnikom, prijateljem in znancom, ki so sproveli k zainjemu počitku nepozabno

Trnovec Mileno Bogdanovo roj. Mankoč

izrekati ganolim srcem najiskrenejšo svojo zahvalo.

V Sežani, 27. februarja 1885.

Žalujočo obitelji:
Trnovec i Mankoč.

